



Arrest

nr. 159 269 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 20 maart 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SIERVELD, die loco advocaat P. ANCKAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 februari 2013 een vierde aanvraag in voor een visum type C (kort verblijf) op het Belgische Consulaat-Generaal te Istanbul (Turkije).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 maart 2013 een beslissing waarbij het visum kort verblijf werd geweigerd. Verzoekster werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“WEIGERING / ANNULERING / NIETIGVERKLARING VAN EEN VISUM

(BIJLAGE VI bij Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Mevrouw/Mijnheer, T.(...), N.(...)

(...)

[] De gemachtigde van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft / hebben

[] uw visumaanvraag onderzocht

(...)

[] Het visum is geweigerd

(...)

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode:

(...)

9. [] uw voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld (artikel 32, 1, b))

(...)

Motivatie:

Tegen de intrekking van een visum om deze reden is geen beroep mogelijk.

Commentaar

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.).*

Betrokkene heeft slechts een bescheiden inkomen van 158€.

** Andere*

Geen bewijs van voldoende regelmatige legale persoonlijke bestaansmiddelen in Turkije.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”

2.2. De synthesesememorie wordt in voormeld wetsartikel omschreven als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd (RvS 3 november 2015, nr. 229 005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228 975).

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar synthesesememorie haar eerste middel uit het gedinginleidend verzoekschrift letterlijk herhaalt.

2.4. Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesesememorie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat *“de meerwaarde van een synthesesememorie (...) meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”* (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6). Uit het hierboven weergegeven vijfde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet blijkt dat een samenvatting van de middelen een vereiste is, waardoor een loutere herhaling van of een verwijzing naar de middelen in het gedinginleidend verzoekschrift niet volstaat in de synthesesememorie.

Indien een verzoekende partij wel degelijk wenst te repliceren op de nota met opmerkingen kan zij een synthesesememorie indienen en daarin haar middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien zij haar middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt de verzoekende partij tegemoet aan de bekommernis om haar toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat.

Het komt de feitenrechter toe om te oordelen of een middel (voldoende) is samengevat of niet. Het komt de feitenrechter tevens toe om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen te worden beschouwd.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of de in de synthesesememorie weergegeven repliek op de nota kan beschouwd worden als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar gedinginleidend verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Verzoekster werd een visum geweigerd op volgende gronden:

- *verzoekster haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld;*
- *geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien verzoekster geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen;*
- *geen bewijs van voldoende regelmatige legale persoonlijke bestaansmiddelen in Turkije;*

Voormelde gronden staan niet vermeld in art. 32 verordening nr. 810/2009 als gronden om een visum te weigeren. Om toepassing te maken van art. 32, b dient er redelijke twijfel te bestaan omtrent het voornemen van verzoekster.

De Belgische Staat blijft in gebreke te motiveren op welke gronden zij haar redelijke twijfel stoelt en al zeker faalt zij in haar bewijslast. In het bijzonder omdat verzoekster al haar belangen zich in Turkije bevinden, hetgeen door haar afdoende wordt bewezen.

In weerwil met de poneringen van de Belgische Staat bewijst verzoekster wel degelijk dat zij over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen te Turkije beschikt.

Bovendien is verzoekster familielid van een burger van de Unie, zodat haar geen toegang kan worden geweigerd op grond van art. 32 verordening nr. 810/2009, maar daarentegen, art. 43 van de Vreemdelingenwet van toepassing is (zie arrest nr. 48259 dd.£0.09.2010 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gevoegd in bijlage).”

2.6. In de nota met opmerkingen hamert de verwerende partij erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 32 van de Viscumcode over een discretionaire bevoegdheid beschikt in het kader waarvan hij concludeerde dat verzoekster er niet in slaagde aan te tonen dat zij werkelijk voornemens is tijdig het grondgebied te verlaten. De Raad kan, zo stelt de verwerende partij hierop een wettigheidscontrole uitoefenen, maar uit het middel blijkt enkel dat verzoekster het stellig oneens is met de bestreden beslissing, zonder de concrete motieven ervan te weerleggen, waardoor de kritiek van verzoekster bezwaarlijk als een middel kan worden aanzien.

2.7. In haar syntheseseminarie herhaalt verzoekster haar middel en vult dit aan met volgende passage: *“Aldus heeft verzoekster voldaan in haar bewijslast, waarvan de Belgische staat beweert dat deze op haar rust. Vervolgens komt het toe aan de Belgische Staat minstens deze redelijke twijfel te duiden, bij gebreke waaraan haar beslissingen louter willekeurig en arbitrair worden. De Belgische Staat blijft schromelijk ingebreke de ‘redelijkheid’ van haar twijfels te motiveren en te staven.”* De laatste paragraaf van het middel uit het gedinginleidend verzoekschrift wordt in de syntheseseminarie onder de vorm van een tweede middel weergegeven. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen haar kritiek op de bestreden beslissing herhaalt, maar nergens op dienstige wijze repliceert op het verweer uit de nota met opmerkingen met betrekking tot de wijze waarop haar gedinginleidend verzoekschrift is geformuleerd. De aanvulling in de syntheseseminarie kan onmogelijk als een werkelijke repliek worden beschouwd op de nota met opmerkingen.

2.8. De Raad besluit dat de syntheseseminarie niet voldoet aan de vereisten die door de wet worden gesteld. Conform de rechtspraak van de Raad van State geldt in dit geval niet de sanctie van het verlies van het vereiste belang uit artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet (RvS 27 maart 2014, nr. 226 907), maar kan de Raad, na te hebben vastgesteld dat de syntheseseminarie niet voldoet aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet niet anders dan het beroep tot nietigverklaring verwerpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN